

Μηλιώτισσα

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ • Αρ. Φύλλου 10 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003 • Αθηνάς 41 - ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ. 10554

«Στην ωραία Πέρα-ρούγα»



Τέλη του 1950 στην Πέρα-ρούγα μπροστά στο σπίτι του Θεοδωρή του Γεωργόπουλου.

Από αριστερά:
Αικατερίνη Θ. Γεωργοπούλου - Βουτσιώτη, Ελένη Δουλή - Αθανασοπούλου, Γιώτα Πίππα - Αναστασοπούλου, Γιώτα Δουλή - Γιαννοπούλου, Βούλα Γεωργοπούλου - Λέντζου

«ΝΑ ΣΕ ΚΑΨΩ ΓΙΑΝΝΗ ΝΑ Σ' ΑΛΕΙΨΩ ΛΑΔΙ»

Δεκαετίες τώρα ο Σύλλογος διοργανώνει, αφού πρώτος τις θεσμοθέτησε κιόλας, τις εορταστικές εκδηλώσεις στις 23 Αυγούστου. Στο πλαίσιο αυτών των εκδηλώσεων πραγματοποίησε και το «πανηγύρι», σε διαφορετικούς χώρους συνήθως (Πλατεία του χωριού, Σχολείο, το αμπέλι του Γιάννη του Λέντζου). Συνήθως το πανηγύρι λογίζεται ως το κορυφαίο γεγονός στις εκδηλώσεις αυτές, γεγονός που δημιουργεί συνήθως και κάποιες εντάσεις. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι όλες οι εκδηλώσεις αυτές έχουν επιτύχει και έτσι έχει δημιουργηθεί πλέον, ειδικά την τελευταία 15ετία μία μικρή παράδοση, ότι ο Σύλλογος θα κάνει το πανηγύρι, και καμία φορά που ο Σύλλογος δεν έχει την δυνατότητα, με ότι αυτή ορίζεται, της διοργάνωσης να σύρεται κυριολεκτικά λόγω παράδοσης στην πραγματοποίησή τους. Έτσι και φέτος κάτω από αυτή την αλήθεια, έγιναν κάποιες εκδηλώσεις στο χωριό μας. Με την ευκαιρία κάποιων πραγμάτων που διαδραματίστηκαν πριν και κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων θέλουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

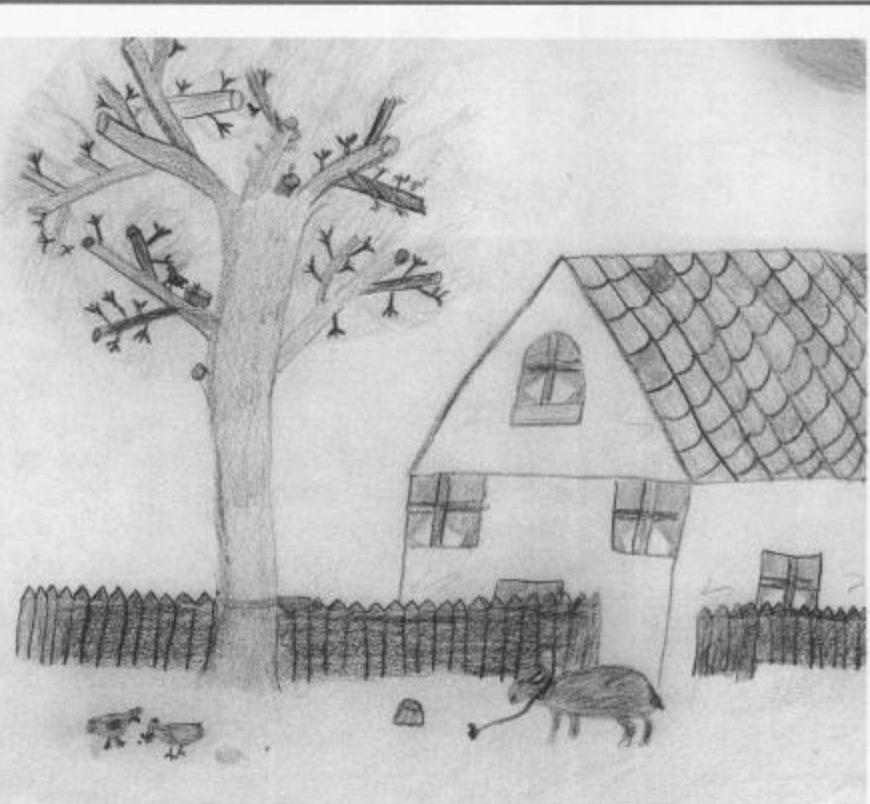
1ον. Ο Σύλλογος δεν είναι ούτε επιθυμεί να είναι πολιτικό ή ανταγωνιστικό σημείο καμίας τέτοιας εξίσωσης και όσοι έτσι τον αντιμετωπίζουν σφάλουν και εκτίθενται.

2ον. Το «πανηγύρι» που διοργανώνει ο Σύλλογος δεν έχει τα χαρακτηριστικά των ανοικτών πανηγυρών που συνήθως γίνονται στα χωριά και στις γιορτές των πολιούχων αγίων τους, που κάποιος ιδιώτης οργανώνει τέτοιες εκδηλώσεις για ίδιον όφελος. Το πανηγύρι του Συλλόγου είναι μία κλειστή εκδήλωση, που μπορούν να συμμετέχουν οι απανταχού Μηλιώτες και οι συγγενείς και φίλοι τους. Τα προσφερόμενα στις εκδηλώσεις καλύπτονται από τον προϋπολογισμό του Συλλόγου.

3ον. Τις εργασίες τις αναγκαίες προσφέρουν τα μέλη των εκάστοτε Δ.Σ. και οι συγχωριανοί μας, εργασίες κατά κανόνα επίπονες και εντασιακές. Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μία αποστασιοποίηση από τις εργασίες ακόμη και μελών των Δ.Σ. και πολύ περισσότερο μελών του Συλλόγου και συγχωριανών μας, με αποτέλεσμα την επιβάρυνση έως βαθμού κοπώσεως ελαχίστων πια ανθρώπων συνήθως των ίδιων κάθε φορά. Και σαν να μην έφτανε αυτό, υπάρχουν και θέσεις από τη μία μεριά και απόψεις και απειλές καμία φορά, για το μάταιο του πράγματος, την αποχή, την απαξίωσή του, την ειρωνεία και από την άλλη απαιτήσεις με χαρακτηριστικά πελατών και υπαλλήλων. Και συνήθως το βράδυ είναι όλοι εκεί έτοιμοι να εξυπηρετηθούν και να διασκεδάσουν, με ποιον προγραμματισμό; με ποια συμμετοχή; με τι χρήματα; με ποιες βοήθειες; ένας Θεός ξέρει. Στο τέλος ακολουθούν τα συγχαρητήρια και οι υπερθεματίσεις. «Να σε κάψω Γιάννη, να σ' αλείψω λάδι». Αν θέλουμε πραγματικά να συνεχίστει να διοργανώνονται τέτοιες εκδηλώσεις, αυτής της φιλοσοφίας και αυτού του περιεχομένου, πρέπει ν' αλλάξουν και να αντιστραφούν όλα αυτά αλλιώτικα δεν έχει νόημα πλέον να γίνονται.

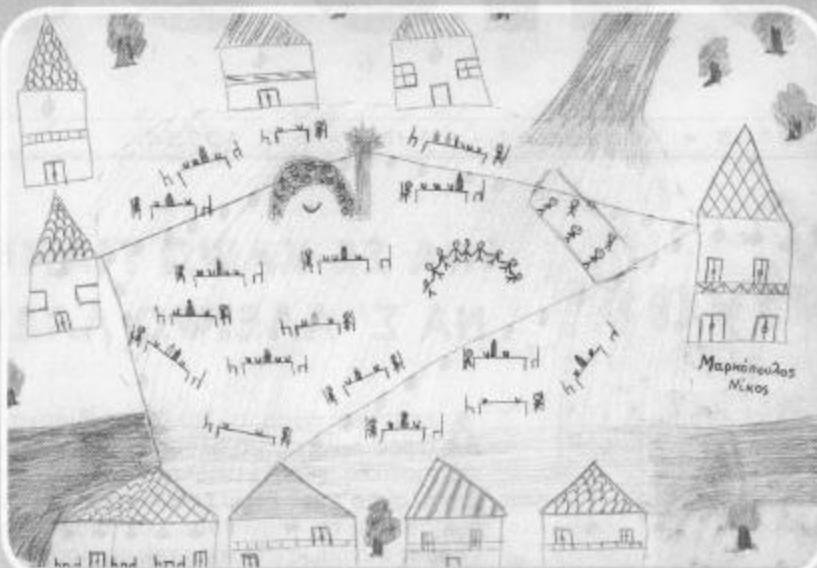
Σ. Σ.
Δεν θέλουμε εδώ να αναφερθούμε σε πράγματα άλλα, μικρά και ασήμαντα που δεν χαρακτηρίζουν την ιδιοσυγκρασία και τον πολιτισμό των συγχωριανών μας.

«Μηλιώτισσα»

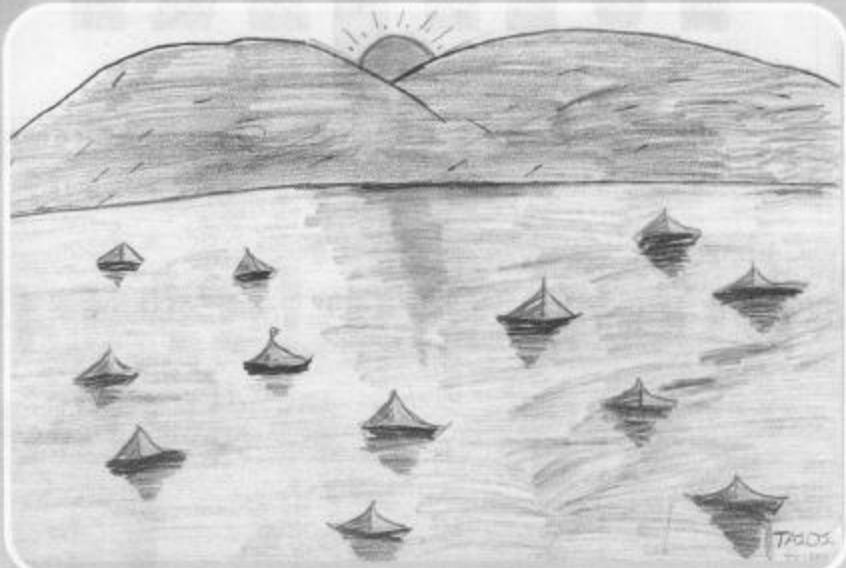


Πίππας Χάρης. Από τις ζωγραφιές των μικρών μαθητών στις 23 Αυγούστου.

«Οι ζωγραφιές ενός ωραίου κόσμου»



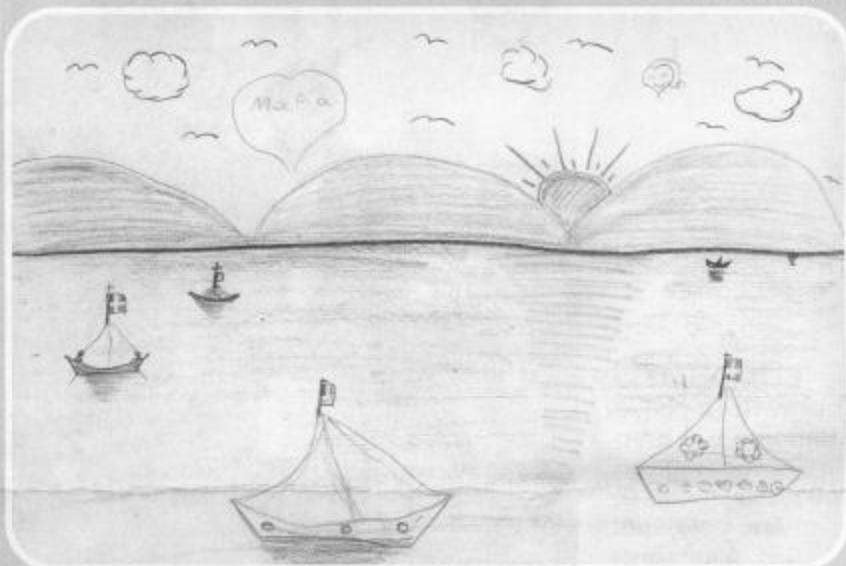
Μαρκόπουλος Νίκος



Τετράδης Τάσος



Δημόπουλος Γιάννης



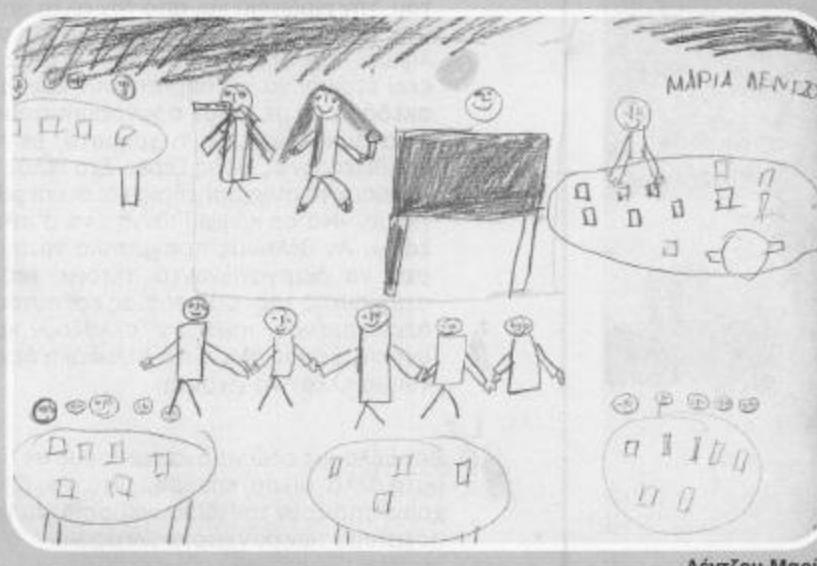
Τετράδη Μαρία



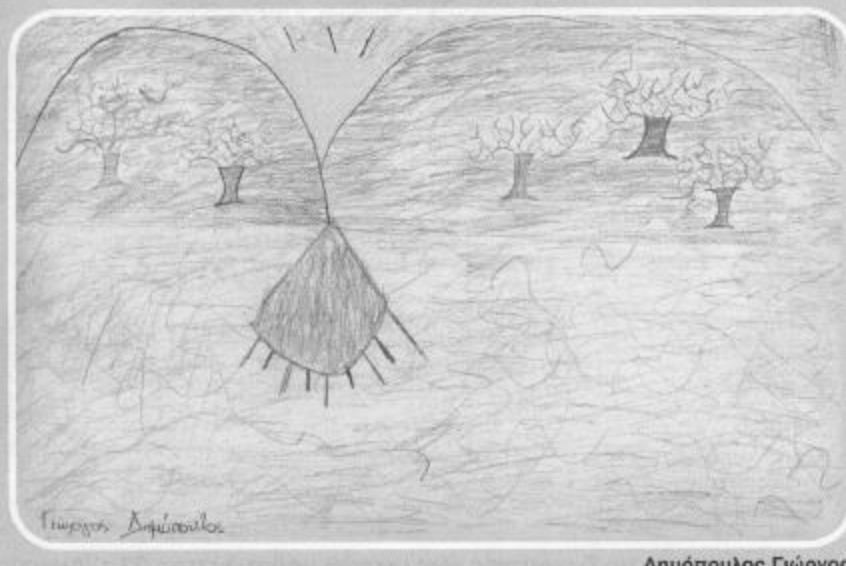
Τσαπάρας Ανδρέας



Τσαπάρας Άγγελος



Λέντζου Μαρία



Δημόπουλος Γιώργος

Μηλιώτικες Ιστορίες

«Από μνήμης»

Πριν έξι δεκαετίες είμαστε υπό κατοχή από τους Γερμανούς. Είχαν περάσει τέσσερα χρόνια ζωής με δάυτους. Μετά την πώση τους άρχισε εμφύλιος για κάμποσα ακόμα χρόνια. Η πείνα δεν είχε μάτια που λένε, δύσκολη ζωή, αγώνας προς το ζειν. Εγώ είχαν ενταχθεί στην οικογένεια αειμνήστου Αν. Δούμα, έτσι ήταν κάπως γραπτό, πολυμελής οικογένεια, μαζί με μένα επτά άτομα, μικρός τότε σε ηλικία μόλις 9 χρονών, τότε εξοικειώθηκα σε όλες τις δουλειές και έκανα τα δύσκολα αρεστά σε αυτούς που έτρωγα ένα κομμάτι ψωμί. Στο χωριό όλα τα σπίτια είχαν τα κατοικίδια ζώα τους, εκτός από το σκυλί που φυλά το σπίτι, κότες, μερικές προβατίνες, καναδού γίδες, το γουρούνι (θρεφτάρι), το γαϊδούρι, το άλογο, καμιά αγελάδα, κάτι συνηθισμένο στην επαρχία. Εμείς είχαμε δύο γουρούνια, αρσενικό και θηλυκό, το θηλυκό αφού το είχε στη φύση του έμεινε έγκυος χειμώνα καιρό, το αρσενικό είχε την ατυχία να θυσιαστεί τις Απόκριες, η δε θηλυκιά γέννησε 9 μικρά, άντε τώρα να τα χορτάσεις με κλήμα και πότε – πότε με λίγο σκουληκιασμένο καλαμπόκι να μεγαλώσουν. Ευτυχώς πέρασε κάποιος από την Καλολετζή και του φορτώσαμε τα δύο, δηλαδή με ανταλλαγή, κάτι οκάδες ντομάτες. Ο αριθμός λοιπόν μίκρυνε. Αφού μπήκαμε για τα καλά στο καλοκαίρι βγήκε πρόγραμμα μιας κι εγώ ανεβοκατέβαινα στην κάπελη διότι δουλευαν πολλοί στα καμίνια στην παραγωγή ξυλοκάρβουνου. Είχα ένα δεφτέρι να σημειώνω τις στράτες και τις οκάδες που έφερναν με τα ζώα τους στην Φρετζάτα. Εκεί δίπλα έμενε ο Ήρακλής ο Μπότσας από την Ντάρτιζα σε μια μικρή καλύβα φύλακας να προσέχει και τα φορτηγά τι ακριβώς βάρος έπαιρναν.

Η καλύβα έγινε κατάλυμα και για μένα, πιο πέρα κτίσαμε ένα πρόχειρο κουμάσι να παραμείνουν τα γουρουνάκια με τη μάνα τους έως θα υπάρχει βελάνι. Αυτά έμαθαν μόνα τους, έφευγαν πρώι – πρώι και γύριζαν το βραδάκι. Όταν όμως το βελάνι άρχισε να γίνεται δυσεύρετο άρχισαν να αλαργεύσουν. Μία μέρα άρχισα να ανησυχώ και βγήκα προς αναζήτηση και έφτασα στου Κουντούρι. Ο καιρός άρχισε να χαλάει, δεν άργησε να έρθει η καταιγίδα, αστραπές, βροντές, χαμός, μπροστά μου βρίσκω τον αειμνήστο Παικι Λέντζο. Είχε καμία 25ριά πρόβατα και 2 γίδες, τη Λιάρα και την Κόρμπα. Είχε περισσότερα στις αρχές του καλοκαιριού, αν θυμάμαι καλά, το 1946 είχε και του Κασκαντίρη του Παπαγιώρη καμιά σαρανταριά να τα φυλάει, μα κάποιο βράδυ τον ξυλοκόπησαν άγρια κλέφτες και του πήραν πάνω από τα μισά. Ο Αποστόλης, γιος του ο νυν δικηγόρος στην Αθήνα, του έκανε παρέα κάπου – κάπου, τους ξέφυγε και με λαχτάρα έτρε-

ξε στο χωριό να καταγγείλει την περίπτωση. Τέλος πάντων, τα πρόβατα είχαν μαζευτεί κουβάρι, μου λέει ο μπάρμπας, «Έλα παιδάκι μου να λουμπόσουμε και εμείς κοντά στα πρόβατα», ενώ είχαμε ήδη μουλιάσει από τη βροχή. Ήταν πιο πέρα μία καλυβίτσα μόνο για ίσκιο. Η Κόρμπα ήταν πάντα ατίθαση και ακροβατούσε, δεν την ένοιαζε ο καιρός, ο γέρο – Παικις απεγνωσμένα την καλούσε, άντε λέει και Αστραπή να σε βαρέσει. Έτσι κι έγινε το θέλημα του Θεού, σε απόσταση περίπου 80 μέτρα μακρυά μας, έπειτα κεραυνός και έσκισε το δέντρο στα δυο, η δε Κόρμπα έμεινε με τον Αξό στο στόμα. Αφού έκοψε λίγο το έβαλα στα πόδια να γυρίσω να δω τι έγιναν τα γουρουνόπουλα, ενώ σκεπτόμουν το πάθημα του γέρο – Παικου ψελλίζοντας «κάποιος τα πήρε, εύκολο πράγμα η κλεψιά». Εγώ άρχισα να κλαίω. Αυτά μιας που δεν έβρισκαν βελάνι, μιας και ο καιρός άγριος έπιασαν την κατηφόρα από τη Σούρια, έπειτα στο καλλιεργημένο χωράφι του Τσαπάρα, εκεί βρήκαν τα κολοκύθια αμάζευτα που είχαν αφήσει για σπόρο και δεν άφηκαν ούτε μπιθράμα. Από κάπου αγνάντια τα είδε ο Τάκης Κότσιρας Ματζώρος τότε αγροφύλακας και τους μπήκε με τη καραμπίνα ώστε να μπορέσει να τα βάλει μπροστά για το χωριό, επήρε τα σύληπτρα βάση του νόμου. Μα πως το έμαθε την ίδια μέρα το βράδυ η Γιώτα η Δουλή ήρθε στην Κοκορίκια με μία κουλούρα μπομπότα στον πατέρα της που ήταν βουκόλος την εποχή εκείνη. Άφησα να έχμερώσει, πήρα το τράστο, μία τσεκούρα, δεν είχα παπούτσι διότι δεν ήταν της μόδας το σάισμα, το έβαλα σε μία λινάτσα στον ώμο και βουργιά για το χωριό. Με περίμενε η θεία – Βασιλώ, μου έριξε άλλοθι λέγοντας μου «δεν πειράζει παιδάκι μου», είχε και δυο μήνες να με δει που της έλειψα. Από όλες τις δουλειές είχε δέσει τη γουρούνα ενώ τα 7 γουρουνάκια είχαν γίνει πελώρια και στρογγυλά από το βελάνι και τώρα τι κάνουμε από εδώ και πέρα ολόκληρο κοπάδι. Πέρασαν 10 μέρες και ένα πρώι μαζί με τον Αλέξιο Τσαπάρα και αφού είχαμε λίγο αραποσίτι μαζί μας να τα πλανεύουμε στο δρόμο, ντουγρού λοιπόν για τον Πύργο ποδαρόδρομο την Αύρα Διαβολίνες και κατά τις έντεκα η ώρα το πρώι τα παραδώσαμε στον εκτελεστικό απόσπασμα να δικαστούν εις θάνατο. Ο μπάρμπα – Αλέξης μου λέει, «άντε πάμε τώρα», φάγαμε και από ένα πατσά στα Χαλικιάτικα, ήπιαμε και καναδού ποτηράκια να πάρουμε δύναμη για την επιστροφή πάλι τον ίδιο δρόμο με τα πόδια. Στο τέλος του χρόνου πληρώθηκαν 60 οκάδες καλαμπόκι στον πατέρα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΤΕΛΗΣ

Ο μπάρμπα-Κώστας του Χαραλάμπη

Πες μας μπάρμπα – Κώστα για την Αλβανία, για τους Γερμανούς, πες μας, κι άρχιζε εκείνος ο μεγάφωνος ηρωικός μονάδογος ενός ήρωα του Αλβανικού έπους. Για τις μεγάλες μάχες, για την επιστροφή, για τη πείνα. Δεν ξέρω αν χόρτασε ποτέ ο μπάρμπα – Κώστας, θυμάμαι όλο έφωνη τις τασέπες του να βρει καμιά ντρούδα να ξεγελάσει τη πείνα του. Έτσι τον θυμάμαι πάντα, με το πρόσωπό του σαν εικόνισμα καλά καμωμένο από ζωγράφο παλιό σε μοναστήρι. Και να ρουφάει το τσιγάρο βαθιά, τα σκέτα πάντα τσιγάρα του Καρέλια, των 88 τεμαχίων, πήγαινε στη θεία Λαμπία και έπαιρνε ένα – δύο, που να χόρτασε τόσους καημούς με δύο τσιγάρα, πώς να νικήσεις τόσες ώρες ερημιάς με δύο τσιγάρα. Πες μας μπάρμπα – Κώστα για τον Πειραιά, για τη φαραγορά.

- «Ψάρια, έχω ωραία ψάρια», φώναζε και σειότανε τη πλατεία από τις φωνές. Δεν ξέρω μέχρι που φτάνανε εκείνα τα λίγα χρήματα της αγροτικής σύνταξης, αν και ο μπάρμπα – Κώστας έπρεπε να πάιρνει κανονική σύνταξη αναπήρου πολέμου, αλλά όταν ερχότανε ο ταχυδρόμος (πάντα τον περίμενε), έπινε και κερνούσε, τι σπουδαίος είναι ο άνθρωπος που μοιράζει τη ψίχα της ψυχής του, λες και χορταίνει όλος ο κόσμος. Αγόραζε μάλιστα τότε κάπι μικρές μακρόστενες κονσέρβες με σαρδέλες σε κόκκινη σάλτσα, αλλά ποτέ δεν είχε κρασί, αλλά πάντα κάπου βολευόταν, ή στην αδελφή του την Αντώνα που τον αγαπούσε ή αλλού, γιατί του δίνανε του Κώστα, γιατί ήταν θεληματάρης και καλός. Πες μας μπάρμπα – Κώστα για τη Νίκα, για το προξενιό.

- Βάστα τη καρδιά σου Νίκα μου (αυτό το μεγάλο μου), πάλι γέμιζε



φωνές η πλατεία, γιατί ήθελε να παντρευτεί, αλλά έτσι έτυχε, έμεινε μόνος, συνήθισε έτσι μοναχός του να κουβεντιάζει με τον ίσκιο του ώρες πολλές στη καρέκλα μπροστά στον Νικολάκη του Κασκαντίρη το καφενείο. Κι έτσι πέρναγε ο καιρός παίζοντας ώρες πολλές κολτσίνα με τον Ανδρέα τον Κότσιρα τον φίλο του. Καθαγιάστηκαν όλες οι κολτσίνες του κόσμου στα άδολα μιαλά αυτών των απονήρευτων και αγαθών ανθρώπων. Δεν ξέρω τα παιδιά, δεν τον πειράζαμε ποτέ, τον σεβόμαστε και τον αγαπούσαμε, μας μάθαινε κολτσίνα, μας έλεγε ιστορίες, τι άλλο θέλαμε, τον αγαπούσαμε.

Ο μπάρμπα – Κώστας ήταν ένα άγαλμα στη πλατεία, χρόνια πολλά εκεί ίδιο, πάντα εκεί. Είχε πολλούς φίλους, τον πατέρα μου τον Κωνσταντή, τον Πέτρο τον Νικολόπουλο, τον Δημήτρη τον Πίππα το δάσκαλο, τον Γιώργη του Χρήστου, είχε πολλούς φίλους ο Κώστας. Τα χέρια του τα θυμάμαι πάντα πράσινα από τα καρύδια και τα σκέτα τσιγάρα που τα κάπνιζε μέχρι να καούν τα χειλη του. Με τη τριμμένη τραγιάσκα και το πανωφόρι του. Σαν άγαλμα στη πλατεία. Μία μέρα τον πήρανε γιατί είχε βαρύνει πια και τον πήγαινε στο γηροκομείο του Πύργου. Σε λίγο καιρό πέθανε. Πέθανε σαν τα αγάλματα, μόνος, δίχως θόρυβο, με τα χέρια του γεμάτα ντρούδες να χόρτασουν τα πουλιά κι όλοι οι πεινασμένοι. Άμα περνάτε στην αγορά, εκεί στου Νικολάκη του Κασκαντίρη το παλιό το καφενείο, θα το δείτε το άγαλμα του μπάρμπα – Κώστα να στέκεται ακόμα εκεί.

Δ. Κ. Λέντζος

ΤΟ ΚΛΔΤΣΟΣΚΟΥΦΙ

Εγίνε στις 23 Αυγούστου στου ο ποδοσφαιρικός αγώνας μεταξύ των δύο ομάδων του χωριού μας (των Ερυθρών και Βένετων) για την ανάδειξη του νέου προέδρου της ομάδος. Ο αγώνας ήταν δυνατός και αμφίροπος με λίγες φάσεις μπροστά στα δύο τέρματα. Το μοναδικό και νικητήριο τέρμα πέτυχε στο δεύτερο ημίχρονο με εξαίσια ενέργεια και δυνατή κεφαλιά ο Δημήτριος Θ. Κότσιρας και έστειλε στον Προεδρικό θώκο το Δημήτριο Φ. Λέντζος. Οι διακριθέντες από τους Ερυθρούς ήταν ο Βασίλης Τσαπάρας, Θεόδωρος Λέντζος, Αλέκος Κασκαντίρης, Δημήτρης Κότσιράς. Από τους ηπημένους ξεχώρισε ο Γεώργιος Χ. Τσαπάρας που παρά το μεγάλο της ηλικίας του ήταν μακράν ο καλύτερος των τριάκοντα που έπαιξαν, όπως και ο Δημήτριος Δ. Τσαπάρας και ο γαμπρός του Χρήστος του Κότσιρα. Καλές εντυπώσεις και υποσχέσεις άφησαν οι μικροί Πάνος Ι. Λέντζος, Χρήστος Ν. Μπιλαής, Δημήτρης Μαρκόπουλος και Πάνος Τσαπάρας. Τέλος, η διαιτησία της Ευγενίας Α. Κασκαντίρη ήταν μέτρια. Στο τέλος του αγώνα έκαναν δηλώσεις οι πρωταγωνιστές του αγώνα.

Θιδωρής Λέντζος:

«Αντέχουμε ακόμα»

Δημήτρης Τσαπάρας:

«Του έδειξα εγώ του Βασίλη»

Γιαννής Παπακώστα Λέντζος:



Ο πρόεδρος της ομάδος Δημήτριος Φ. Λέντζος

«Καλά εμένα με βγάλανε νωρίς»

Πάνος Κ. Γερμανός:
«Που 'ναι τα χρόνια, ωραία χρόνια»

Γιώργος Χ. Τσαπάρας:
«Η διαιτητής και ανιψιά μου έπιαξε 70% τον πατέρα της και 30% τον αδερφό της».

Τα συνθήματα που ακούστηκαν στο τέλος του αγώνα «εις την Γαλλική» από μερίδια φιλάθλων δεν αντιρροσωπεύουν το ήθος και τη παράδοση του χωριού μας. Τελικά, ήταν ένας καλός αγώνας. Και του χρόνου πάλι.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΝΟ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΟ ΓΕΡΜΑΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΣΤΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΟΜΑΔΩΝ.

Ο νέος πρόεδρος απούσιαζε από τον αγώνα λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων αλλά σε τηλεφωνική συνομιλία με τον πρόεδρο του Συλλόγου δήλωσε ότι είναι πολύ ευχαριστημένος για τη νίκη και ανάδειξή του στο αέιωμα του προέδρου και ότι θα είναι πρόεδρος όλων των ποδοσφαιριστών και οπαδών των ομάδων.

Μετά το πέρας του αγώνα μεγάλο κομβοί αυτοκινήτων (50 και πάνω) κατευθύνθηκε με κορναρίσματα και φωταγωγίες στη πλατεία του χωριού με νικητές και ηπημένους μαζί.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΗΜΟ ΚΑΣΚΑΝΤΙΡΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΩΝ ΜΠΑΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΞΕΣΟΥΑΡΣ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ



Οι Βένετοι:

Όρθιοι: Η. Τσαπάρας Ι. Λέντζος, Η. Βασιλόπουλος, Δ. Τσαπάρας Α. Μαρκόπουλος, Ι. Κότσιρας, Γ. Τσαπάρας

Καθιστοί: Β. Μυλωνάς, Κ. Μπιλαής, Π. Λέντζος, Χ. Μπιλαής Γ.. Κασκαντίρης, Χ. Τσαπάρας, Π. Λέντζος



Ο Δημήτρης Κότσιρας με εκπληκτική ενέργεια σημειώνει το νικητήριο γκολ των Ερυθρών



Οι δύο αρχηγοί Γ. Τσαπάρας και Θ. Λέντζος (με την παλαιά φανέλα) και η διαιτητής, Ευγενία Κασκαντίρη
«Ποιος διάολος έκλεψε το ευρώ;»



Από τα «Επεισόδια» μεταξύ των φιλάθλων στο τέλος του αγώνα

Στο τέλος όλοι μαζί

...

«ΠΑΡΕΕΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ»

Tούτες οι παρέες θυμίζουν αποσπάσματα», μου είπε στο τηλέφωνο ο Τάσος ο Πίππας. «Δεν σε χαιρετάει κανένας, δεν κάθονται στο καφενείο να κουβεντιάσουν με ένα γέρο, να γνωριστούμε, ζούνε ως γκέτο, είναι τελικά ένα σύνθετο φαινόμενο μιας παράξενης εποχής.....». Θα μπορούσε να μου πει και άλλα ο Τάσος ή και κάθε άλλος. Το φαινόμενο αυτό το οποίο έχει γίνει πια πιο έντονο, και κάθε χρόνο αναδεικνύει κι άλλα πράγματα θα μας απασχολήσει σε τούτο το φύλλο της εφημερίδας. Δηλαδή η συμπεριφορά των νέων στο χωριό μας του θερινούς μήνες, και όταν λέμε νέους εννοούμε βεβαίως τους νέους εκείνους, γόνους των συγχωριανών μας στην Αθήνα και αλλαχού, διότι όπως γνωρίζετε βεβαίως, οι νέοι που διαμένουν στο χωριό μας αθροίζονται στα δάκτυλα του ενός χεριού μας, κυριολεκτικά. Με λίγα λόγια, μιλάμε για τα παιδιά μας.

Έτσι, παρατηρούμε τους θερινούς μήνες κυρίως τον Ιούλιο και τον Αύγουστο το χωριό μας και είναι γεμάτο με παιδιά ηλικίας από 8 έως 25 χρονών, κορίτσια και αγόρια. Άλλα το περίεργο είναι ότι ενώ υπάρχουν πενήντα παιδιά αισθάνεσαι την μοναξιά και την ερημιά του τοπίου. Την ώρα που ξυπνούμε εμείς τα παιδιά κοιμούνται, την ώρα που κοιμόμαστε εμείς τα παιδιά ξυπνούν, και κυρίως την νύχτα που σε ενοχλούν βεβαίως, όταν εσύ έχεις την σειρά σου χρόνια τώρα να κοιμάσαι όταν πρέπει και να ξυπνάς όταν πρέπει. Είναι ένας αφύσικος και ανώμαλος τρόπος ζωής, ένος από τις φυσικές συνήθειες του χωριού μας, ένας αστικός τρόπος ζωής, αλλότριος, ασεβής και υβριστικός. Χρόνια σωπαίνουμε όλοι, βλέποντας αυτό το πράγμα. Νέοι ως κατακτήτες σε ένα περιβάλλον που απαξιώνουν τους νόμους τους φυσικούς και ανθρώπινους, ορίζοντας την χλεύη, την ειρωνεία, την αφασία και τον θόρυβο ως σημείο αναφοράς. «Γετάρονται», δεν επικοινωνούν με τους ανθρώπους του χωριού και όχι μόνον, επαρμένοι της

μεγάλης αλήθειας της νιότης, πράγμα βεβαίως που η φύσις δίδει σε όλα τα δημιουργήματά της, μίας νιότης αφασιακής και άνευρης, περιθωριοποιημένης και όχι μοναχικής, με «VOLUME» που δεν αντέχουν τις σιωπές και τις ανάσες. Θέλουν να πάρουν από το τόπο χωρίς να δώσουν τίποτα, χωρίς να αφήσουν τα σημάδια τους, χωρίς να ανοίξουν ένα αλισβερίσι με τη ρίζα τους. Αισθάνονται βεβαίως μέτοχοι και απαιτητές ενός μερτικού απ' αυτό το τόπο. Δεν προσφέρουν πραγματικά τίποτα και πουθενά, μόνο στη «πάρτη» τους αποδεχόμενοι την κατεστημένη άποψη του λύκου. Τα τελευταία χρόνια δεν έχουν βοηθήσει ποτέ σε καμία δραστηριότητα του Συλλόγου, απατώντας όμως πράγματα και συμμετέχοντας στα προσφερόμενα ως χρήστες και καταναλωτές. Να γιατί πρέπει να θεωρήσουμε τις εκδηλώσεις του Συλλόγου των τελευταίων ετών ως αποτυχημένες. Γιατί μία εκδήλωση δεν είναι επιτυχημένη επειδή κάποιος ήλθε σε αυτή, μία εκδήλωση είναι επιτυχημένη όταν είναι ζωντανή από την αρχή ως το τέλος ερωτική και δονούσα, μοναδική και σπάνια αλλά τόσο καθημερινή κι ωραία. Νομίζουν βεβαίως ότι όλα είναι έτσι, υπάρχουν εξ' αρχής και κάποιος πρέπει να τους τα προσφέρει έτοιμα, Πέρυσι, στην εκδήλωση θυμάμαι στην πλατεία του χωριού, ήλθαν στις τρεις τη Ξημερώματα όταν έληγε πια η εκδήλωση, να χορέψουν μόνοι τους από κει και πέρα, θεωρώντας μας «πόρτα», σαν στα μαγαζιά που πάνε. Όλοι κρύβονται πίσω από το δάχτυλό τους λέγοντας «παιδιά είναι», αλλά δεν είναι έτσι, από την νιότη όλοι θέλουν να πάρουν, είναι σαν την ομορφιά και δεν πρέπει να την σπαταλάς και να την ξοδεύεις έτσι μόνο για σένα, αλλά εσύ ταυτοχρόνως να θέλεις να πάρεις απ' τους άλλους. «Τους ακούς το βράδυ σαν αποσπάσματα, δεν κοντοστέκονται, δεν συνομιλούν, δεν τραγουδάνε, δεν σωπαίνουν, μόνο κάνουν θόρυβο, όχι βουή, θόρυβο». Μου είπε κι άλλα ο Τάσος. «Πρέπει να τα δούμε

αυτά πια και ο Σύλλογος πρέπει να τα δει», συνέχισε. Έγώ δεν έχω πολλούς λογαριασμούς με τα παιδιά αυτά και στο χωριό τις πιο πολλές ώρες τις περνώ εκτός των φαινομένων αυτών αλλά δεν μπορώ να ξεχάσω να περνάνε μπροστά στην αυλή σου στην Αύρα, τα παιδιά των γειτόνων σου, των φίλων σου, των συγχωριανών σου και να μην σου λένε γεια σου Θείε, γεια σου Κύριε, γεια σου τέλος πάντων όπως και να θέλουν, ή να σε πετροβολήσουν γιατί εσύ δεν τους μιλάς, να πιεις ένα νερό μαζί τους να τους δεις αύριο στη πόλη και να μιλήσεις μαζί τους. Τίποτα, ένα τοπίο ξηρό και θορυβώδες, απόσκιο, νυχτωμένο. Και η ρίζα μία εξωμήτρια εγκυμοσύνη, μία αποβολή, μίας γέννας που δεν θα έρθει, να μεγαλώσει στην συνέχεια. Οι ρόλοι εδώ είναι δοσμένοι από άλλου, αλλά παίζονται εδώ, ρόλοι και θεατές το ίδιο. Αιρετικοί στο ίδιο δόγμα τους φανατικοί και φανατισμένοι μιας κούφιας εποχής. Στο τέλος, θα έρθει ο λογαριασμός όπως πάντα να δούμε τι έμεινε απ' όλη αυτή την ιστορία για το χωριό μας. Πίσω από τις πολύχρωμες ζελατίνες υπάρχει το κίτρινο φως της λάμπας που καίει πεισματικά και μόνη το ίδιο της το κορμί δείχνοντάς μας την αλήθεια. Αυτή η τράπουλα είναι σημαδεμένη, κάποιος έχει φτιάξει τα χαρτιά και πήρε τα δεκάρια. Γιατί, τέλος πάντων υπάρχει αυτή η ταχύτης στο τίποτα, τα τσιτωμένα γκάζια του κενού. Κι η νιότη ντυμένη στα άσπρα με τους πορφυρούς της έρωτες, καβαλά τα κόκκινα ZUNDAP και τις FLORETTA, και στα ασαμάρωτα άλογα μες τους μπουχούς και στους ανέμους. Η νιότη απορρίπτει, αμφισβητεί, η νιότη αλλάζει και αλλάζει, η νιότη είναι η ζωή, το όνειρο που βγαίνει, η νιότη νάτη ξυπνάει χαράματα με τα μάτια γιομάτα με τα προσεχώς του κόσμου.

«Τούτες οι παρέες θυμίζουν αποσπάσματα».

Σ.Ε.

«Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ»

Hεις την 28η Οκτωβρίου πάντα εκεί δαφνοφορούσα, ηρωική, ενδεδυμένη δύξα μεγάλη. Κι έτσι μου φαινόταν πάντα και χιονισμένη, ας μην ήταν ποτέ, βλέπεις λόγω των περιγραφών και των εικόνων του 1940. Και εκεί εμείς εις το Γυμνάσιον Δούκα να προβάρουμε στις «Κουκουναριές» την μεγάλην παρέλασην. Και να τα τύμπανα και οι σάλπιγγες. Ένα – δύο, ένα – δύο, ένα – δύο. Και ο ψηλός παραστάτης και τη κεφαλή δεξιά, και πάμε πάλι από την αρχή. Μετά στημαιοιστολίζαμε το γυμνάσιο μέσα και έξω και οι δάφνες θα στόλιζαν για άλλη μία φορά τα παράθυρα και τις θύρες. Ευτυχώς που είχε του Δούκα βαγές και τόσο δοξάσθησαν οι ημέρες αυτές του μεγάλου έπους. Και οι ομιλίες, μεγάλες ομιλίες για τα ανδριγυμνάσια υιο έθνους λες και μιλούσαμε για χίλια χρόνια πριν, κανείς ποτέ αλήθεια δεν σκέφτηκε να πάρει έναν από το χωριό που είχε πολεμήσει τότε στην Αλβανία και ήταν πολλοί αυτοί στα χωριά μας, να μας μιλήσει και να μάθουμε από πρώτο χέρι τα πράγματα. Οι καλοί μαθητές, έτσι ήταν πάντα, θα ήταν σημαιοφόροι και παραστάτες. Ο Ανδρέας ο Βασιλόπουλος από του Πόθου, η Γεωργία η Παρασκευοπόύλου και η Μαρία η Μητροπούλου ομοίως από του Πόθου, συνήθως του Πόθου έβγαζε πολύ καλούς μαθητές. Και εμείς από τα άγρια χαράματα εκεί στη σειρά με τα ρούχα τα μπλε και τα άσπρα πουκάμισα και τα μάυρα παπούτσια. Τα κορίτσια ευτυχώς που είχαν τις ποδιές τις μπλε. Και που να βρεις τότε αυτά τα πράγματα. Μία σπιθαμή αντράκια, μέσα στα μεγάλα ρούχα των μεγάλων. Ένα καραγκιοζιλίκι σκέτο, με πουκάμισα που χωρούσαμε ολόκληροι μέσα τους, ένα κορμάκι μία κουμπότρυπα όλο κι όλο. Και τα κορίτσια, Αχ τα κορίτσια με τους άσπρους γιακάδες τους, τα σφιχτά πόδια και τα μάτια κάστανα από τις Κουκουναριές. Πως σκορπίζουνε οι άνθρωποι, πόσοις από αυτούς τους συμμαθητές σου γνωρίζεις από τα μάτια, όταν τους συναντάς μετά από χρόνια στον Αγιώρη ή αλλού. Ένα – δύο, ένα – δύο, το χέρι ψηλά, το κορμί ίσια, η κεφαλή δεξιά. Και εκεί στο καφενείο του μπάρμπα – Μήτσου οι επίσημοι, ο μπαρμπά – Αντρέας ο Χατζόπουλος ο δικολάβος με τη ρεμπούπλικα στο χέρι, ο Γραμματέας ο Καρ-

μπέτσος, ο Χρυσανθακόπουλος, ο Ντάνος και η Κυρία Παναγιώτα, η επιστάτρια του σχολείου. Η παρέλαση στο αποκορύφωμά της και εκεί στις τελευταίες σειρές, εμείς οι κοντύτεροι να σέρνουμε τα μεγάλα σχισμένα παπούτσια των μεγάλων, με τα μανίκια των σακακιών να κρέμονται, ένα – δύο, το χέρι ψηλά και αυτή η ντροπή, γιατί η φτώχια είναι ντροπή, είναι η μεγαλύτερη ντροπή για μία κοινωνία. Ευτυχώς που είμαστε οι περισσότεροι, από την Καλολεπτή, του Μπάστα, την Ντάρτιζα Και τα ποιήματα, ο Παλαμάς, περάσαντες χρόνια να αγαπήσω τον Παλαμά. Και εκεί μετά την παρέλαση μας κάλεσε στο σχολείο, ο καθηγητής μας ο Λαζαρίδης εκ Πειραιώς. Και αφού μας μιλήσει και αυτός για το 1940, μοίρασε στους μαθητές, σε όλους τους μαθητές ρούχα που είχε ζητιανέψει τότε στον Πειραιά. Ένας σπουδαίος παιδαγωγός, ένας μεγάλος άνθρωπος. Μου έτυχε ένα πλαστικό μπουφάν με άσπρη γούνα μέσα, τυλίχτηκα μέσα του και πέρασα αμέσως μπροστά από την Μαρία τη Μητροπούλου κορδαρεφτός για να με δει.

Η παρέλασης είχε πια τελειώσει. Μετά από αρκετά χρόνια άκουσα πολλές ιστορίες για το Αλβανικό Έπος στα καφενεία του χωριού από ανθρώπους που πολέμησαν τότε, τον Σάββα τον Σεβόπουλο, τον Παπακώστα τον Λέντζο, τον Θανάση τον Λέντζο, τον Βασιλή τον Λέντζο, τον μπάρμπα – Κώστα τον Λέντζο και άλλους. Τότε άκουσα και για τον Δήμο τον Κασκαντήρη που σκοτώθηκε στο μέτωπο. Διότι έτσι έσυνεβανε τότε, οι ήρωες ήταν όλοι άγνωστοι, όπως ο Αγνωστός Στρατιώτης, λες και οι ήρωε

ΟΙ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗ



Ο Πρόεδρος του Συλλόγου μας Πάνος Κ. Γερμανός βραβεύει την κα. Αικατερίνη Γιαβρόγλου - Μπιλάλη για την προσφορά της στην ανακαίνιση του Πνευματικού Κέντρου και της Έκθεσης Φωτογραφίας



Ο Πάνος Κασκαντήρης με τη γυναίκα στην Έκθεση Φωτογραφίας



Από τα εγκαίνια της Εκθέσεως Φωτογραφίας, Φώης Α. Λέντζος, Κούλα Β. Λέντζου - Πίππα



Ο παπά – Αντώνης Δούλης και ο παπά – Κώστας Λέντζος στην Έκθεση Φωτογραφίας



5. Χρήστος Γερμανός, Πάνος Καραγιάννης, Χριστίνα Γερμανού στην Έκθεση Φωτογραφίας



6. Στη βιβλιοθήκη, από αριστερά Μαρία Κότσιρα, Δημήτρης Τσαπάρας, Γεώργιος Μπιλαλής, Γιάννης Λέντζος, Αριστείδης Μαρκόπουλος, Αλέξης Τσαπάρας, Δημήτριος Μπιλαλής και ο μικρός Γεώργιος Δημόπουλος

Μηλιώτισσα

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ

Έδρα: Αθηνάς 41, Αθήνα
Τ.Κ. 10554
Τηλ.: 210-3217146

Υπεύθυνος Έκδοσης:
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

Γ. Τερτσέτη 95, Ν. Ψυχικό
Εκδίδεται δωρεάν
από τον ΟΜΙΛΟ
ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Αρ. Φύλλου 10

ΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εγιναν με μεγάλη επιτυχία οι εορταστικές εκδηλώσεις στις 23 του Αυγούστου στο χωριό μας. Την Παρασκευή 22 / 8 έγιναν τα εγκαίνια της ολοκληρωμένης πλέον έκθεσης φωτογραφίας με την επιπλέον μικρή έκθεση ζωγραφικής όσων μαθητών συμμετείχαν σε αυτή. Το Δ.Σ. βράβευσε για την συνολική της προσφορά στο Σύλλογο μας με αναμνηστική πλακέτα το μέλος του Συλλόγου

μας και ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΓΙΑΒΡΟΓΛΟΥ - ΜΠΙΛΑΛΗ.

Το Σάββατο 23 / 8 το πρωί ο Σύλλογος εκτός της καθιερωμένης πλέον αρτοκλασίας, ετέλεσε και τρισάγιον εις μνήμην των πεσόντων εις την μάχην της Παναγίτσας τον Μάιο του 1821 και μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας κέρασε τους παρευρισκόμενους λουκούμια και νερό. Το απόγευμα έγινε και πάλι μετά από

πολλά χρόνια ο ποδοσφαιρικός αγώνας μεταξύ των δύο ομάδων του χωριού μας. Το βράδυ έγινε με μεγάλη επιτυχία, πέραν του αναμενόμενου το λαϊκό γλέντι με φαγητά, ποτά και ορχήστρα δημοτικής μουσικής. Στην εκδήλωση έγινε και η βράβευση με αναμνηστικές πλακέτες των συγχωριανών μας ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Α. ΔΟΥΜΑ, ΘΕΟΔΩΡΟΥ Β. ΛΕΝΤΖΟΥ και ΑΛΕΞΙΟΥ Γ. ΚΑΣΚΑΝΤΙΡΗ για την προ-

σφορά τους στον αθλητισμό και στον πολιτισμό του χωριού μας.

Τέλος, έγινε με μεγάλη επιτυχία η λαχειοφόρος αγορά με πολλά δώρα που για άλλη μία φορά προσέφεραν συγχωριανοί μας και ο Σύλλογος.

Ο αγώνας δηλωτής λόγω φόρτου εργασίας δεν έγινε, του χρόνου.

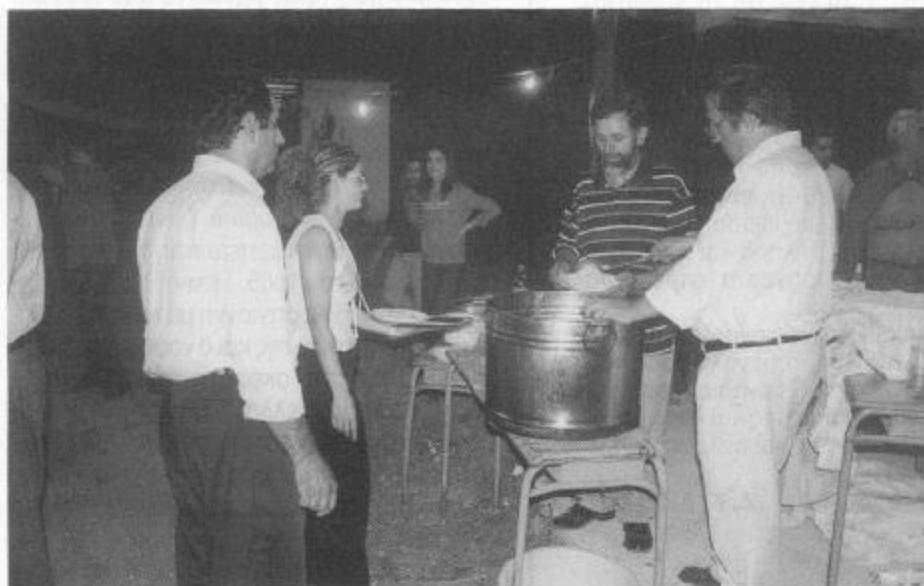
Το Δ. Σ. του Συλλόγου μας



Χορός εν χορδαίς και οργάνοις



Από την περιφορά της εικόνας της Παναγίας στη Κάτω Ρούγα



Από τη διανομή των φαγητών στην εκδήλωση στη Ρούσια. Γεώργιος Λέντζος, Βασιλική Λέντζου, Ηλίας Λέντζος, Δημήτρης Λέντζος



Άποψη από την εκδήλωση στην Ρούσια

ΤΟ ΝΕΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Μετά τις παραιτήσεις των Δημητρίου Πίκλα και Παναγιώτου Φ. Λέντζου, το νέο Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου έχει ως εξής:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ:	ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ
ΑΝΤ/ΔΡΟΣ:	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ:	ΜΑΡΙΑ Γ. ΚΟΤΣΙΡΑ
ΤΑΜΙΑΣ:	ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
ΜΕΛΗ:	ΑΝΔΡΕΑΣ Γ. ΚΟΤΣΙΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΜΠΙΛΑΛΗΣ ΗΛΙΑΣ Γ. ΤΣΑΠΑΡΑΣ



Άποψη του πανηγυριού

Ο Γιωργάκης Λέντζος

Ο μακαρίτης ο μπάρμπα – Γιωργάκης ο Λέντζος, (για να καταλάβουν οι νεότεροι) ήταν ο πατέρας της θείας Αγαθής, της μητέρας της Αγγελικής Τσαπάρα που έχει το καφενείο στο χωριό μας, και της θείας Σπυρούλας, της γυναίκας του Θανάση του Πίππα. Ο μπάρμπα – Γιωργάκης ήταν γιος του Θανάση του Λέντζου του «Γέρου» ή «Τσούτσου». Το σπίτι τους στο χωριό είναι πίσω από το σπίτι της εγγονής του, της Αγγελικής Τσαπάρα και δίπλα από το σπίτι του Γεωργίου Π. Κότσιρα. Το τελευταίο ίσως σπίτι του χωριού μας με τα γνώριμα σε μας αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά, (πετροπλινθόκτιστο με δρύινα μπαλκόνια και χαγιάτια, διώροφο με κατώ). Ένα κατώ με τα πιο πλούσια αγαθά που είδε ποτέ σπίτι στο χωριό.

Ο μπάρμπα – Γιωργάκης ήταν η σημαντοποίηση των λέξεων φιλεργατικός, ακάματος, ολιγαρκής, ανεξάντλητος, ταπεινός και μία σειρά από άλλες τέτοιες λέξεις, μα πιο πολύ ο μπάρμπα – Γιωργάκης ο Λέντζος ήταν, κατά την διάλεκτο του χωριού μας, νοικούραρος και δουλευταράς. Οι παλαιότεροι του θυμούνται να φεύγει τα άγρια χαράματα από το σπίτι και να γυρνάει αργά τη νύχτα. Με τα μουλάρια του, μαζί με τη γυναίκα του και τις γίδες δεμένες από τα κολιτάκια του σαμαριού, κατέβαινε σαν ίσκιος από την Τρισέριζα στου Βορρού και από του Κερτεσιούμα για του Σεντουκάτη που είχε το μεγάλο του νοικοκυρίο. Σπίτι, στάνη, ποιτικό περιβόλι, μελίσσια, ελιές, απιδές και ότι άλλο σκεφθείς. Εκεί είχε πέτρινο αλώνι, πηγάδι, φουρνό και ότι άλλο χρειαζόταν ένας τέτοιος νοικούρης σαν τον μπάρμπα – Γιωργάκη. Μικρός θυμάμαι με πόση λαχτάρα κοιτούσα τα περιβόλια του με τις ωραίες μεγάλες ντομάτες, τα αγγούρια του και τα τόσα άλλα κηπευτικά, τα πλαστικά πολύχρωμα λάστιχα για το πότισμα, και πόσες φορές δεν μπήκα και «απαλλοτρίωσα» κάμποσα μποστανικά τέτοια πηγαίνοντας για το Σεσιγκούστια του Γερμανού που είχαμε τα πρόβατα. Θυμάμαι αλήθεια με ένα φόβο πάντα, γιατί μου είχε περάσει ότι ο μπάρμπα – Γιωργάκης ήταν σκληρός άνθρωπος, όχι κακός, ποτέ δεν τον είδα έτσι, η σωστή λέξη ήταν σκληρός,



Ο Γιωργάκης Λέντζος με την γυναίκα του Γιαννούλα

είμαι σίγουρος πως αν του ζητούσα θα μου έδινε, αλλά έτσι το είχαμε τότε, «μπουκάραμε». Αυτή τη μυρωδιά της ντομάτας την έχω ακόμα στο στόμα μου.

Ο μπάρμπα – Γιωργάκης είχε δύο δικές του πηγές που τις είχε υδρομαστεύσει και αποθήκευε το νερό σε δύο μεγάλες στέρνες και από αυτές τα καλοκαίρια πότιζε τα μεγάλα του περιβόλια.

Εκτός από αυτά, ο μπάρμπα – Γιωργάκης είχε πρόβατα, κότες γουρούνια, είχε πολλές ελιές και αμπέλια, άλλωστε την εποχή εκείνη ήταν λίγες οι ελιές στο χωριό μας, είχε καρυδιές πολλές, μα πάνω από όλα είχε πολλές πεύκες, από του Κερτεσιούμα έως την Γκρόπα. Ήταν ο μεγαλύτερος ρητινοσυλλέκτης της περιοχής. Μεγάλος και ακούραστος πελεκτής, Πολλοί τον θυμούνται σταν αποκαμψμένοι από το πελέκημα, γευμάτιζαν τους έλεγε: Ας κοιμηθούμε λίγο τώρα να ξεκουραστούμε και μετά συνεχίζουμε». Ο μπάρμπα – Γιωργάκης ξάπλωνε κατανούντας για το Σεσιγκούστια του Γερμανού που είχαμε τα πρόβατα. Θυμάμαι αλήθεια με ένα φόβο πάντα, γιατί μου είχε περάσει ότι ο μπάρμπα – Γιωργάκης ήταν σκληρός άνθρωπος, όχι κακός, ποτέ δεν τον είδα έτσι, η σωστή λέξη ήταν σκληρός,

οτριβείο της περιοχής στην Κάτω Ρούγα, τα λείψανά του υπάρχουν ακόμα εκεί καμμένα από τη μεγάλη φωτιά του 1998.

Για να δούμε πόσο δύσκολο ήταν τότε αυτό το εγχείρημα να σκεφτούμε μοναχά ότι τις μεγάλες και βαριές λιόπετρες τότε τις έφεραν κυλώντας τες από του Λαντζού και περνώντας μέσα από το δύσκολο τότε δρόμο της Αύρας τις φέρανε ρουκουλώντας τες στο χωριό. Το ελαιοτριβείο το προλάβαμε εκεί μέχρι τη δεκαετία του '70 εκσυγχρονισμένο να δουλεύει από τον μακαρίτη τον γιο του τον Πάνο και τον μακαρίτη τον Χρήστο τον Καραγιάνη, και έβγαζε τότε πεντακάθαρο και πολύ νόστιμο λάδι.

Ένα άλλο μεγάλο χαρακτηριστικό του μπάρμπα – Γιωργάκη, που οι πιο πολλοί δεν έρουν είναι αυτό: Ο μπάρμπα – Γιωργάκης ήταν «Μοιρολογητής», ναι, όπως το ακούτε. Σε κάθε θάνατο συγχωριανού μας πήγαινε στο «Ξενύχτι» και μοιρολογούσε τον νεκρό έως την αυγή. Ένα πράγμα τόσο σπουδαίο που έρχεται μέσα από τις αρχαίες τραγωδίες μας, τις Ορφικές τελετουργίες αλλά και τις χριστιανικές τελετές. Με στίχους δικούς του, ποιος αλήθεια δα προνοούσε την αξία αυτών των δεκαπενταυλαβών να τους έχει φυλάξει, να ανακαλύπταμε έτσι έναν μεγάλο δημοτικό ποιητή, που μέσα από αυτή την δραματικότητα, δημιουργούσε ατέλειωτους στίχους, κρίμα!

Ο μπάρμπα – Γιωργάκης ήταν και μεγάλος δωρητής στο χωριό μας, Ενδεικτικά αναφέρω ότι το καμπαναρίο στο χωριό μας το έχει φτιάξει αυτός και όχι μόνον.

Τέλος, αυτός ο σπουδαίος συγχωριανός μας πέθανε το 1976 σε ηλικία 77 ετών με τον πιο σκληρό τρόπο, απαγχούστηκε από μία συκιά του σπιτιού του. Γύρευε στη ψυχή αυτού του ευαίσθητου ανθρώπου πόσα πράγματα μείνανε τραχιά, σκληρά και πρωτόγονα, και πόσα πράγματα έπρεπε να λύσει σε λίγη ώρα.

Αυτός λοιπόν ήταν ο μακαρίτης ο Γιωργάκης ο Λέντζος, ο μεγαλύτερος νοικούρης (δια της εργασίας του και μόνον) του χωριού μας και ένας μεγάλος λαϊκός ποιητής και άνθρωπος.

Δ. Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

«Στο Ξωκλήσι της Παναγιάς και σε μία έκθεση»

Σε ένα χωριό της ορεινής Ολυμπίας νομού Ηλείας, στις «ΜΗΛΙΕΣ», βρέθηκα το Σάββατο 23 Αυγούστου.

Δύο γεγονότα του μικρού αυτού οδοιπορικού, μου έδωσαν το ερέθισμα να γράψω τις παρακάτω σειρές.

Σε μια βουνοπλαγιά, απέναντι από το χωριό, είναι το ξωκλήσι της Παναγίας, που γιορτάζει στις 23 Αυγούστου κάθε χρόνο (συγκεκριμένα γιορτάζεται η μετάσταση της Θεοτόκου). Κατεβήκαμε την λαγκαδά την γεμάτη από βλάστηση και μετά το ανέβασμα. Ήταν ένα ξεχωριστό θέαμα, να βλέπεις ένα πολύχρωμο ανθρώπινο κομβόι να ανηφορίζει προς την εκκλησία. Άνθρωποι πολλοί, εκαποντάδες μπορώ να πω. Και η απορία εύλογη. Που βρέθηκαν τόσοι άνθρωποι από το μικρό χωριό των 110 μόνιμων χειμερινών κατοίκων; Ή εξήγηση όμως εύκολη. Ήταν οι ξενιτεμένοι Μηλιώτες που ήλθαν στην Αθήνα, Πάτρα και από παντού για να προσκυνήσουν την Παναγία πάνω εκεί στο ξωκλήσι της, στην γραφική πλαγιά.

Ήταν ένα συγκινητικό αντάμωμα των χωριανών. Μετά από αυτό όμως το χωριό ερημώνει και πάλι, όπως δυστυχώς όλα τα χωριά μας. Μετά τη Θεία Λειτουργία προσεφέρθηκαν άρτος, λουκούμια, αναψυκτικά και απομικά φιαλίδια νερού σε όλους τους προσκυνητές, προσφερθέντα από τον Σύλλογο των Μηλιωτών.

Το βράδυ έγιναν τα εγκαίνια μία έκθεσης φωτογραφίας αλλιώτικης από τις άλλες. Δεν ήταν έκθεση καλλιτεχνικής φωτογραφίας ως συνήθως αλλά μία έκθεση ασπρόμαυρης – κατά το πλείστον – φωτογραφίας των κατοίκων του χωριού, ζώντων και μεταστάντων. Στάθηκα με περίσσια σκέψη σε μία φωτογραφία του 1965. Ήταν η δασκάλα του χωριού Μαρία Καραγιάνη με τους 73 μαθητές και μαθητρίες της και ο νους μου σταμάτησε για λίγο στην σκέψη ότι σήμερα το σχολείο είναι κλειστό ελλείψει μαθητών, οι οποίοι είναι τόσο ελάχιστοι που πηγαίνουν στου Λάλα Δήμου Φολόης, ευτυχώς είναι κοντά. Δυστυχώς τα χωριά μας έμειναν χωρίς μαθητές.

Μία γυναίκα κοίταζε αρκετή ώρα μία φωτογραφία ενός νέου. Είναι ο γιος μου, μου λέει, τον έχασα στα 40 του χρόνια και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Πιο πέρα ένα γέρος σιωπηλός κοιτούσε μία φωτογραφία. Ήταν του αδερφού του που σκοτώθηκε στην Αλβανία, και άλλες πολλές παρόμοιες περιπτώσεις.

Επίσης, φωτογραφίες από γάμους, βαπτίσεις παιδιών που τώρα είναι μεγάλοι άνθρωποι και που τους έφεραν τόσες αναμήσεις. Αξίζουν συγχαρητήρια στον Πρόεδρο και τα μέλη του Συλλόγου Μηλιωτών για όλα αυτά.

Αξίζει εδώ να αναφέρω ότι από τις Μηλιές ξεκίνησαν διακεκριμένοι επιχειρηματίες, επιστήμονες και διανοούμενοι που τιμούν το χωριό τους.

Δημήτριος Καρποντίνης

Σ.Σ.

Ο κ. Δημήτριος Καρποντίνης είναι συμπόθερος του Π. Δ. Καραγιάνη.

Αναδημοσίευση από την εφημερίδα «ΠΡΩΤΗ» Αιγίου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας ευχαριστεί όσους βοήθησαν για την πραγματοποίηση των εκδηλώσεων του Αυγούστου. Πρώτο – πρώτο τους ΔΗΜΗΤΡΙΟ Α. ΚΑΝΤΖΟ και ΑΠΟΣΤΟΛΟ Δ. ΛΕΝΤΖΟ για τις ηλεκτρολογικές εργασίες στη βιβλιοθήκη και στη Ρούσια. Τον ΓΙΑΝΝΗ Δ. ΛΕΝΤΖΟ για την μεγάλη του βοήθεια. Τον πρόεδρο ΑΡΙΣΤΕΙΔ